

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 174. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388089472/facsimile.pdf> (tilgået 14. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

mod Sønnen. Hvem i al Verden kunde de dog være, disse mærkværdige Mennesker? – Fremmede for Husets Folk! – Og Ingen havde omtalt dem endog kun med et Ord! – Jeg blev tilsidst saa forvirret, hartad fortumlet af denne forgjæves Fritten og Gjøtten, at jeg var nær ved at indbilde mig jeg havde været Tilskuer ved en Aandescene, og at de tvende uforklarlige Væsner tilhørte eet af de henrundne Aarhundreder. Den Enes Lighed med Billedet – dennes ualmindelige Dragt – dette fremmede, fordum blandt Adelen brugelige Tunge-maal – alt stemmede med Sagnet.

Endelig sov jeg ind, og sov lige til det første Dagskær.

Utsalmodig klædte jeg mig paa, og ilede ned i den almindelige Samlingsstue. »Hvordan har De sovet? mærkede De Noget? hørte De Noget? saae De Noget?» saaledes lød det fra alle Kanter; og det varede længe, inden jeg ogsaa kunde komme til at spørge: »Ligger der Nogen i den Fløj? Hvem boer der? hvad er det for Damer?» Kam-merraaen lo: »har De besøgt Damerne, eller Damerne Dem?» Nu fortalte jeg hele Eventyret. De Fleste af dem stak i at lee, og Verten raabte: »vores Rector har, min S... rigtig villet liste sig ind til Com-tesse» – »hvad for en Comtesse?» faldt jeg forundret ind. »H! Comtesse R... som har lejet Værelserne derovre. Hendes Forfædre har ejet Gaarden her – Gud veed hvorlænge; men Faderen solgte baade Den og Godset.» »Men Hvem er saa Alice?» spurgte jeg videre. »Hm! det er ikke godt at sige« lød Svaret; »det er Alice, eller Else, som de Andre her kaldte hende. Hun skal være en Slags Française for Comtesse. Hun er da kommen med hende herind udenlands fra.»

Nu vidste jeg saameget; men det var kun til endnu mere at pirre min Nysgjerrighed. En Comtesse og en Française ere uden videre ingen Gjenstande for denne; men Disse! saa højt dannede – som de jo tydelig viste sig for mig i hine Øjeblikke – rige paa Kundskaber, paa Følelse – og dog levende i sliig Afsondring, med deres sikkert store interessante Hemmeligheder! Jeg blev ved at spørge; og fik stykke-viis efterstaaende lidet tilfredsstillende Oplysninger, som endda gaves mig med samme Ligegyldighed, hvormed Folk, der bestandig have boet i en smuk Egn, besvare en Fremmeds Spørgsmaal om de for-skjellige Puncter, der i Udsigten tiltrækker hans Blik.

Comtesse kunde være midt imellem de tredive og de fyrgetyve; havde tilbragt den længste Tid hos Slægtninge i det sydlige Frankrig, og kun boet paa Ulvedal noget over fire Aar. Hun levede meget stil-

le, saae ingen Fremmede hos sig, og kom ej heller ud, undtagen til Kirke eengang om Maanedn. Kammerraadens besøgte hun og *Mammesellen*, efter forudgaaet Mælding, regelmæssig den første Søndag i hvert Fjerdingaar til The; og indbød dem til sig den Følgende. Men alt uden synderlig Morskab for Nogen af Parterne, da hun talte det danske med nogen Vanskelighed. Hun gjorde meget Godt i Stillehed: opklædte hvert Nytaar to fattige Børn, uddelte til Julen Fødevarer, med mere; og Degnen roste hende, fordi hun til Højtidene ved sin Tjener ofrede ham en Specie. Med Mammesellen var han endnu fuldkomnere fornøjet, da hun bar mange Børn – dog kun de Fattiges – i Kirke, hvorved hun betænkte ham med en Rigsdaler. Forresten var Begges Væsen noget stift, afmaalt og fornemt, hvilket Kammerraaden dog godmodigen skrev meest paa Sprogets Regning.

Jeg bad nu Kammerraaden om at vorde mældet hos Comtessen, for personlig at aflægge min Taksigelse for Natteherberget. Han lod strax Tjeneren gaac over; men forsikkrede mig tillige, at hun ikke modtog mit Besøg. Denne kom snart igjen, og bragte virkelig den Beskeed: at Comtessen bad sig undskyldt, fordi hun ikke kunde see Hr. Rectoren, eftersom hun befandt sig upasselig; men det skulde iøvrigt være hende kjert, om han fremdeles vilde afbenytte hendes Værdsel. »Der laae vi *den* Nat, og havde ingen Dync paa os,» raabte min lattermilde Vert, og slog en hjertelig Skogger op; »lad os saa faae Lomrebordet frem.»

5. Alice

Jeg har oftere bemærket, saavel hos mig selv som hos Andre, at en enkelt Begivenhed, den være stor, vigtig, bedrøvelig, ja frygtelig, ikke nær saa let bringer os ud af Fatning – end ej af Stemning – som flere forskjællige; skjøndt disse ere hver for sig ganske ubetydelige, og tilsammentagne af langt ringere Vægt end hiin. Man kan modstaa et eneste tungt Slag, men bukke under for flere lette. Saaledes gik det mig her: først fortrød det mig, at Nattens Gaader havde faaet saa hastig og klar Opløsning; dernæst ærgrede jeg mig over at de erholdte Oplysninger om de tvende interessante Figurer i dette Natstykke gjorde dem endnu gaadefuldere end før; og endelig harmede jeg mig over den Ligeegyldighed, hvormed de af Husets Folk omtales. Disse